

„Az iskola olyan legyen, amilyen a gyerekeknek jó”

» Pedagógusnap alkalmából évről évre díszdiplomával ismerik el azoknak az óvónőknek, tanítóknak és tanároknak az életművét, akik 50 vagy több évvel ezelőtt végeztek az egyetemen, és egész életükben hűek maradtak hivatásukhoz. Idén huszonhatan részesültek az elismerésben, közülük pedig Komáromyné Pongó Teréziát mutatjuk be olvasóinknak, aki június 2-án gyémántdiplomát kapott, mivel hat évtizede fejezte be felsőoktatási tanulmányait.

– Diósgyőrben születtem 1936-ban. Két nővérem van, és nagyon szép emlékeket őrzök a Bükk hegység lábánál fekvő szülővárosomban eltöltött éveimről. Édesapánk vágár volt és állandóan éjszakázott, így nappal sokat lehettünk együtt. Az erdőjárásra mindig elkísértük, és már kisgyerekkorunkban megtanultuk tőle minden fa, bokor, virág és gyógynövény nevét.

– *Hogyan lett Ön pedagógus?*

– Jó tanuló voltam, ezért érettségi után a Miskolci Állami Tanítónőképzőbe iratkoztam be, ahol 1955-ben végeztem. Ezután a Diósgyőri Vasgyári Leányiskolában egy harmadikos osztályt bíztak rám. Azt hittem, onnan fogok nyugdíjba menni. Ez az időszak a Ratkó-korszak közepe volt, így 48 nebulót oktattam négy olyan tapasztalt kolléga mellett, akikről én is sokat tanultam. Diósgyőr akkor fejlődő iparváros volt, így 1959-ben lakást kaptam egy vadonatúj iskola közelében. A főnökeim gyorsan átlátták, hogy kézenfekvő megoldás lenne, ha abban az iskolában tanítanék, ezért ott folytattam a tanári pályámat. Közben férjhez mentem, és 1960-ban megszületett a fiunk. Az élet pedig újból átírta a forgatókönyvet, mert megkerestek abból az iskolából, ahol én voltam kisdíák, és átcsábítottak oda. Közben jelent-

keztem az Egri Tanárképző Főiskolára, ahol magyar-országi szakos tanári diplomát szereztem. Újból megváltozott a lakóhelyünk is, mert a szüleim családi házának szomszédjában építkeztünk, és 1967-ben a lányunk már ott született meg.

– *A végállomás mégis a főváros volt.*

– Igen, mert a férjem Sopronban bányagépészmérnökként végzett, és Budapesten éppen ilyen szakemberre volt szükség az akkor induló metróalagút építéséhez. Mivel őt idehelyezték, ezért a fővárosba költöztünk abba a házba, ahol ma is lakom. Mindez azonban először elkeserítő volt. Egy rendezett, aszfaltos utcából álló városból egy falusias külvárosba kerültünk, ahol esős napokon térdig sáros lettem, hiszen akkor Rákosszentmihályon köves út még csak elvétve volt. Óriási visszalépésként éltem meg ezt az időszakot. A mentőövet a munkám és a családom jelentette. A Békés Imre utcai általános iskolában kaptam állást, ahol magyart és oroszot is tanítottam, ezért nagyon jól éreztem magam. Pedig a körülmények cudarok voltak, ugyanis nem volt angol vécé, viszont annyi volt a gyerek, hogy három műszakban oktattunk. Akkor minden iskolában általános volt a délelőtti és a délutáni tanítás heti cserével, de

nálunk a reggel 8-kor és a délután 2-kor induló tanítások közé be kellett szorítani még egy 11-kor kezdődőt is.

– *Hogyan lett iskolaigazgató?*

– Gyerekként mindig álmodoztam egy saját iskoláról. Persze ezalatt nem magániskolát kell érteni, hanem olyat, ahol én szabom meg a rendet, a pedagógiai módszereket, és bevezethetem azokat az újdonságokat, amelyekről úgy gondoltam, hogy jobban szolgálnák a diákok érdekeit, mint az addigiak. Ez az álmom 1978-ban teljesült, amikor pályázat után kineveztek a Georgina utcai, a mostani Batthyány Ilona Általános Iskola igazgatójává.

– *Milyen újdonságokat vezetett be?*

– Célunk a többi között a nevelés és az oktatás egységének megvalósítása volt. Nálunk például kétszer volt 20 perces szünet, és az oktatás részének tekintettük az iskolán kívüli szervezett tevékenységeket, az opera- vagy műzeumlátogatást is, hiszen ott is tanultak a nebulók. Nagyon magas színvonalú tanári kar működött az iskolában, amelynek tagjaival jó hangulatban, kreatív légkörben, közösen lehetett tervezni a tanórákat. Ez egy sikeres időszak volt az életemnek, mert a szülőtől és a tanfelügyelőktől egyaránt sok elismerésben részesültünk.

Végül innen mentem nyugdíjba 1991-ben, majd még egy évig dolgoztam a Nevelési Tanácsadóban. Talán még csináltam volna tovább is, de megszületett az első unokám, majd őt követte még négy. Hosszú évekig ők töltötték ki az életemet, sok szép percet töltöttem velük.

– *Ők azonban már felnőttek, így Önnek ismét sok szabadideje lett.*

– Igen, ezért keresnem kellett valamilyen elfoglaltságot, hogy szellemileg karbantartsam magam. Rátaláltam a szövésre és a festésre. 2008-ban csatlakoztam a Corvin Művészklubhoz, ahol még abban az évben önálló kiállításom volt. Emellett a Mohácsi Regös Ferenc Asztaltársaság tagjaként is tevékenykedem. A szükséges napi tevékenységek mellett ezekkel töltöm az időt. Olvasni is nagyon szeretek, de abban egy kicsit már gátol a megromlott látásom.

– *A kitüntetései közül melyikre a legbüszkébb?*

– A Gyermekekért emléklapokért, amely a leginkább összhangban van a tanári ars poeticámmal: az iskola legyen olyan, amilyen a gyerekeknek jó, ne a gyereket formáljuk olyanná, hogy megfeleljen az iskolának.

» Mészáros Tibor

A legnagyobb közösségi oldalon korábban meghirdetett Hónap babája elnevezésű versenyre egy olyan fotóval lehet nevezni, amelyen az apróság a XVI. Kerületi Önkormányzat által felajánlott fürdőlepedőben látható. Ez annak a babakelenyének a része, amit január óta minden kertvárosi újszülött ajándékba kap néhány babaápolási cikkel együtt. A szavazatok alapján a májusi nyertes Major Milán lett. Az ajándécsomagot, amely vásárlási utalványt és babafotózást is tartalmazott, dr. Csomor Ervin alpolgármesteről vették át a szülők.

ajánló

XVI. kerületi Vöröskereszt

Veres Péter út 27. Tel.: 403-5562 de.

JOGI TANÁCSADÁS

július 20. szerda 10.00-12.00 óráig

A tanácsadás ingyenes. Előzetesen időpont egyeztetés szükséges. Az időpontot hétköznapokon délelőttönként személyesen, vagy a 403-5562-es telefonszámon lehet megbeszélni, illetve a 16.ker@voroskeresztb.hu email címen is lehet kérni.